

C/2024/448

3.1.2024

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2023 r. – Federcasse i in./Komisja

(Sprawa T-1070/23)

(C/2024/448)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Federazione Italiana delle Banche di Credito Cooperativo e Casse Rurali (Rzym, Włochy) i 12 innych skarżących (przedstawiciele: A. Pera i F. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 marca 2023 r. (w odpowiedzi na formalny wniosek ministra gospodarki i finansów G. Giorgettiego z dnia 15 grudnia 2022 r.) odmawiającej zatwierdzenia koniecznego do obniżenia poziomu docelowego puli środków finansowych proporcjonalnej do kwoty gwarantowanych depozytów banków będących członkami Fondo di Garanzia dei Depositanti del Credito Cooperativo, podpisanej przez komisarz ds. usług finansowych M. McGuinness [sygnatura Ares (2023) 1696845–08/03/2023];
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą cztery zarzuty na poparcie skargi.

1. Zarzut pierwszy dotyczący istotnego uchybienia proceduralnego.

Decyzja składa się z pisma i załącznika. Jednakże ten ostatni jest całkowicie pozbawiony daty, podpisu lub jakiegokolwiek innego odniesienia wskazującego na jego pochodzenie. Zatem w zakresie, w jakim decyzja składa się z niewiarygodnego i niepoświadczonego aktu, którego pochodzenie i data są niepewne, jest ona sprzeczna z istotnym wymogiem proceduralnym w rozumieniu art. 263 TFUE, który sam w sobie powoduje, że można stwierdzić jej nieważność.

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia.

Decyzja jest w znacznym stopniu wewnętrznie sprzeczna i niekompletna, ponieważ (i) stanowi uzasadnienie częściowo ograniczone a częściowo zawarte w niepoświadczonym akcie zewnętrznym, (ii) nie wyjaśnia powodu, dla którego włoski system bankowy należy uznać za jedną całość, (iii) nie wyjaśnia powodu, dla którego nie jest spełnione kryterium, o którym mowa w art. 10 ust. 6 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (zwanej dalej „dyrektywą”) w odniesieniu do funduszu, (iv) nie wyjaśnia powodu, dla którego weryfikacja kryterium, o którym mowa w art. 10 ust. 6 lit. a) dyrektywy odnosi się do całego włoskiego systemu bankowego. Ponadto decyzja opiera się na metodzie, która nie jest jawna. W konsekwencji skarżący nie są w stanie pojąć argumentacji decyzji.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i związanego z nim obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności

W decyzji nie zbadano żadnego z elementów przedstawionych przez władze włoskie we wniosku, kierując analizę w sposób niezróżnicowany do włoskiego systemu bankowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 173, s. 149.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa przy wykładni art. 10 ust. 6 dyrektywy.

Przepis art. 10 ust. 6 lit. b) w związku z innymi przepisami dyrektywy opiera się na analizie na poziomie konkretnego rynku/sektora, do którego należą instytucje kredytowe. We Włoszech wszystkie banki będące członkami funduszu stanowią jednocześnie część bardzo odrębnego sektora wyposażonego w mechanizmy zabezpieczenia ryzyka, które całkowicie oddzielają je od zdarzeń mogących mieć wpływ na inne banki. W związku z tym Komisja błędnie zinterpretowała omawiany przepis w zakresie, w jakim nie uwzględniła analizy poszczególnych rynków/sektorów, pomijając fakt, że utworzenie odrębnego sektora dla spółdzielczych banków kredytowych było zamierzone przez włoskiego ustawodawcę i bez jakiegokolwiek podstawy tekstowej lub systemowej ocenia na szczeblu państwa członkowskiego istnienie warunków wymaganych przez art. 10 ust. 6 dyrektywy.
